

Nina Stensrud Martin

Journalist og programleder i NRK
Foto Ole Kaland

Hasselhoff-viruset

De fleste kan finne frem til noen sannheter om seg selv når de er syke. Men også hvordan du tenker om sykdom kan avsløre noe av din karakter.

Det er mørkt i gymsalen på Edinburgh-universitet. Jenta med strikkelue på raden foran meg fniser oppstemt til kameratene sine mens den platinablonde madammen i sekstiårene ved siden av meg flytter stumpen nervøst omkring på setet. Vi er to hundre mennesker som har klemt oss sammen på teaterfestival i skottebyen for å se noe så bisart som en biografisk musikal med en mann som har blitt verdensberømt på å løpe i slow motion på TV, omgitt av levende barbie dukker i oransje badedrakt.

En lyskaster tennes og Baywatch-stjernen David Hasselhoff synger i gang en times selvdyrkende musikalnumre om hvordan han har bidratt til alt fra oppløsningen av apartheid til rivingen av Berlinmuren. Så kommer den lille bekjennelsen mellom sangene. Han er forkjølet. Til tross for at han lever etter visdommen i *The secret* om at gode energier tiltrekker hverandre, så har den solsvilde gladlaksen fra California pådratt seg et virus. Han rister av seg denne inkurien i en siste oppføring til oss vanlig dødelige i publikum som ennå ikke har sett lyset: Tro på deg selv! Alt kan kureres med positiv tankegang og sterk vilje. Alt, faktisk. På vei ut av salen tar han alle i lanken. Fem dager etterpå er jeg sjuk. Jeg har fått Hasselhoff-virus.

Jeg velger å se høstens første forkjø-

lelse som en snørrbåren gave fra Amerika. Det er kanskje ingen presang for verken arbeidsgiver eller familie at jeg ligger langflat med Otrivin, Paracet og Kleenex strødd omkring meg, men jeg er tross alt smittet av stjernesnørr. Ekstra deilig er det å tenke på at den selvsentrerte trendfilosofien fra *The secret* trynte i møte med menneskehetens vanligste infeksjonssykdom.

Du som leser dette bør forresten ta høyde for at gjesteskribentens hypothalamus er ute å kjøre. I hypothalamus reguleres kroppstemperaturen vanligvis til å holde varmen på høyde med Syden i august. Nå er det mer Sahara. Eller helvete, om du tror sånt. Likevel tviholder jeg på at en kraftig forkjølelse kan være en gave også når den ikke kommer fra skakkjorte hollywoodskuespillere med tett nese.

Til oss som nå kravler omkring i de tusen hjem med smerter i ledd og knipende hodepine, med ringer under øynene etter varme netter med lange hostekuler og feberfantastiske drømmer om snakende tyttebær (det siste gjelder kanskje bare meg), til dere sier jeg: godta ditt snørr og dine pipende bronkier. Vi er satt ut av spill. Vi kan ikke lenger løpe i det hamsterhjulet vi kaller tidsklemma. Kjenn på at du slett ikke duger. I noen dager, i hvert fall.

Det hjelper sikkert å ha noe verre å sammenlikne med. Da jeg ble kronisk syk med revmatisme i sekstenårsalderen, sa faren min noen (for meg) bevingede ord. Han sa ganske enkelt: Dette dør du ikke av. Med den lille setningen parkerte han angst og undring over symptomer som kunne være skremmende. Jeg fikk anledning til

å leve med «driten», som vi kaller familiediagnosen, heller enn å la den bli livet mitt.

Hasselhoff'en er ikke den eneste som leter etter måter å takle de sårbare sidene av livene vi lever. En kar jeg kjenner er hellig overbevist om at det å drikke et glass lunkent vann med en spiseskje salt hver dag forebygger alt fra fotsopp til kreft. En annen har fast avtale med legen hver fjortende dag. Da sjekker de kroppen hans fra tærne og opp til issen. Ingen av dem er garantert et liv uten sykdom, men det snevet av kontroll disse smådesperate metodene gir dem, gjør at de klarer å nyte livet mellom hvert vannglass og legebesøk. Samtidig har jeg slekten full av folk som får mentalt utslett av å omgås dem som sutrer. De klager ikke før de har én fot i graven. Spør du meg, er det å slepe seg på arbeid som en virusbombe, insistere på trening med feber tytende ut av porene og ikke ringe legen før beinet ramler av like virkelighetsfjernt som å tro at man kan tenke seg frisk.

Man skal altså ha god helse for unne seg å klage over småtteri. Forbigående plager blekner i viktighet når man møter dem som virkelig er syke. Det er da de mest selvopp-tatte selvutviklingsideene tipper over til noe ondt. Oppfordringen «tenk deg frisk» blir inderlig kald i møte med dem som kjemper med alvorlig sykdom.

Så, når forkjølelsen kommer til deg: Kjenn på hvor fantastisk det er at noe bare går over!